

Polnočné slnko

STEPHENIE MEYEROVÁ
AUTORKA BESTSELLERU TWILIGHT SÁGA

TATRAN

Polnočné slnko

Polnočné slnko

STEPHENIE MEYEROVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Stephenie Meyer: MIDNIGHT SUN,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York 2020,
preložila Lucia Halová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5278. publikácia
a 177. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Daniela Šinková

Jazykovi redaktori Martina Vyšná, David Grich

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2020 by Stephenie Meyer

Translation © Lucia Halová 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1167-3

*Túto knihu venujem všetkým čitateľom, ktorí sú už
pätnásť rokov radostnou súčasťou môjho života.
Keď sme sa prvýkrát stretli, mnohí z vás boli mladí
tínedžeri s nádhernými, rozžiarenými očami
plnými snov o budúcnosti.
Dúfam, že za tie roky ste si splnili svoje sny
a skutočnosť ešte prekonala vaše očakávania.*

OBSAH

1. PRVÝ POHĽAD	11
2. OTVORENÁ KNIHA	34
3. RISK	62
4. VÍZIE	85
5. POZVANIA	100
6. KRVNÁ SKUPINA	129
7. MELÓDIA	155
8. DUCH	171
9. PORT ANGELES	181
10. TEÓRIA	209
11. VYPOČÚVANIE	232
12. KOMPLIKÁCIE	260
13. ĎALŠIA KOMPLIKÁCIA	279
14. BLIŽŠIE	306
15. PRAVDEPODOBNOSŤ	321
16. KLBKO	345
17. PRIZNANIA	358
18. MYSEĽ NAD HMOTOU	399
19. DOMOV	436
20. CARLISLE	468
21. ZÁPAS	483
22. LOV	520
23. ROZLÚČKA	543

24. PREKVAPIVÝ ÚTOK	564
25. PRETEKY	578
26. KRV	593
27. ÚLOHY	604
28. TRI ROZHOVORY	614
29. NEVYHNUTNOSTĚ	635
EPILOG: VÝNIMOČNÁ PRÍLEŽITOSTĚ	655

1. PRVÝ POHĽAD

V TEJTO ČASTI DŇA SI VŽDY NAJVIAC ŽELÁM, ABY SOM MOHOL SPAŤ.

Stredná škola.

Alebo skôr očistec? Ak mám pykať za svoje hriechy, toto sa musí rátať. Na tú nudu sa nedá zvyknúť, každý deň je nemožne jednotvárny ešte väčšmi než ten pred ním.

Asi by sa to dalo považovať za istú formu spánku, ak spánok definujeme ako stav nečinnosti medzi dvoma činnými obdobiami.

Cívil som na praskliny v omietke na druhom konci jedálne a predstavoval si vzory, ktoré tam neboli. Aj toto bol spôsob, ako vypnúť hlasy, ktorých táranie sa mi valilo hlavou ako záplava.

Niekoľko stoviek hlasov som ignoroval, lebo ma nudili.

Čo sa týka ľudskej mysle, všetko som už miliónkrát počul. Dnes sa všetky myšlienky motali okolo banálnej drámy: nového prírastku medzi nepočetných žiakov školy. Ako málo stačí, aby boli celí bez seba. Videl som tú novú tvár v každej mysli zo všetkých uhlov. Obvyčajné ľudské dievča. Vzrušenie z jej príchodu bolo únavne predvídateľné, rovnakú reakciu by vyvolala lesklá hračka v skupinke batoliat. Polovica mužských ovečiek si už myslela, že je ňou očarená, len preto, že tu bola nová a neopozieraná. Ešte úpornejšie som sa snažil dostať ich z hlavy.

Iba štyri hlasy som vypínal zo zdvorilosti a nie zo znechutenia: svoju rodinu, dvoch bratov a dve sestry, ale tí si zvykli na nedosta-

tok súkromia v mojej prítomnosti a iba zriedka ich to štvalo. Pri nich som sa usiloval. Nepočúval som, ak sa tomu dalo zabrániť.

Ale aj tak som... vedel.

Rosalie ako zvyčajne dumala nad sebou, jej myseľ pripomínala jazero so stojatou vodou, žiadne prekvapenia. Zachytila odraz svojho profilu v niečích okuliároch a rozjímala nad vlastnou dokonalosťou. Nikto nemá také zlatisté vlasy ako ona, nikto nemá taký dokonalý osí driek, nikto nemá takú symetrickú oválnu tvár bez jedinej chybičky. Neporovnávala sa s ľuďmi, to by bolo smiešne, absurdné. Myslela na druhých, ako sme my, a nikto z nich sa jej nevyrovná.

Emmettov zvyčajne bezstarostný výraz poznačila nespokojnosť. Prehrabol si ebenové kučery obrovskou rukou a zovrel ju do päste. Ešte vždy zúrilo, lebo v noci zápasil s Jasperom a prehral. Bude musieť zapojiť všetku svoju obmedzenú trpezlivosť, aby vydržal do konca školského dňa a mohol zorganizovať odvetu. Pri Emmetovi som nikdy nemal pocit, že som dotieravý, on si totiž nemyslí nič, čo by nepovedal nahlas alebo rovno neurobil. Pri ostatných som sa zrejme cítil previnilo, lebo v mysli ukrývali všeličo a nechceli by, aby som to počul. Ak bola Rosalina myseľ ako jazierko so stojatou vodou, Emmetova bola krištáľovo čistá lagúna bez tieňov.

A Jasper... trpel. Zadržal som povzdych.

Edward. Alice ma v duchu zavolala menom a okamžite som jej venoval pozornosť.

Bolo to rovnaké, akoby ma niekto oslovil nahlas. Potešilo ma, že za posledných pár desaťročí vyšlo moje meno z módy, lebo v minulosti mi to dosť liezlo na nervy: niekto si spomenul na hocijakého Edwarda a ja som automaticky otočil hlavu.

Tentoraz nie. S Alice sme boli machri v týchto nenápadných rozhovoroch. Len zriedka nás niekto prichytil. Ďalej som očami sledoval prasklinky v omietke.

Ako sa drží? opýtala sa ma.

Zachmúril som sa, len máličko som vykrivil ústa. Nič, čo by si ostatní všimli. Pokojne som sa mohol chmúriť od nudy.

Jasper sa už pridlho nepohol. Nenapodobňoval mimovoľné ľud-

ské pohyby ako treba: neustále sa musíme hýbať, aby sme neboli nápadní, ako keď si Emmett poťahuje vlasy, Rosalie si prehadzuje nohu cez nohu, Alice poklepkáva nohou alebo ja pootočím hlavou a zahľadím sa na inú časť steny. Jasper vyzeral paralyzovaný, sedel rovno, akoby zhltol pravítko, dokonca ani medovozlaté vlasy mu nereagovali na vzduch prúdiaci z radiátorov.

Alice mala v duchu ustarostený tón a v jej myšlienkach som videl, ako periférne sleduje Jaspera. *Nehrozí nejaké nebezpečenstvo?* Prehľadala bezprostrednú budúcnosť, prechádzala cez vízie jednotvárnosti, či neuvidí zdroj môjho zachmúrenia. Ani pritom si však nezabudla podoprieť bradu maličkou pästou a pravidelne žmurkať. Odhrnula si prameň krátkych strapatých čiernych vlasov z očí.

Pomaly som otočil hlavu doľava, ako keby som skúmal tehly v múre, vzdychol som si a otočil sa zasa doprava, naspäť k prasklinám v strope. Ostatní si pomyslia, že hrám svoju rolu človeka. Iba Alice vedela, že krútim hlavou.

Uvoľnila sa. *Daj mi vedieť, keby sa to zhoršilo.*

Zdvihol som oči k stropu a zasa ich spustil dolu.

Ďakujem, že mi pomáhaš.

Ešteže som nemusel reagovať. Čo by som jej povedal? *S radosťou?* To sotva. Netešilo ma načúvať Jasperovmu vnútornému boju. Naozaj je nevyhnutné takto experimentovať? Nebolo by bezpečnejšie jednoducho priznať, že zrejme nikdy neovládne smäd tak dobre ako my ostatní, a zbytočne neriskovať? Načo sa zahrávať s katastrofou?

Naposledy sme boli na love pred dvoma týždňami. Pre nás ostatných to nebolo pridlho. Len občas to bolo trochu nepríjemné, ak tesne okolo nás prešiel človek alebo ak zafúkalo nesprávnym smerom. Ale ľudia od nás skôr bočili. Inštinkty im hovorili to, čo rozumom nechápali: sme nebezpeční a treba sa nám vyhnúť.

A Jasper bol práve veľmi nebezpečný.

Občas ma vážne udivovalo, akí sú ľudia nevšímaví. Už sme si zvykli, vždy sme to očakávali, ale niekedy to naozaj bilo do očí. Nikto nám nevenoval pozornosť, keď sme sedeli pri otlčenom stole v jedálni, hoci svorka tigrov rozvalená na našich miestach by bola

menej smrtonosná. Oni videli iba päť čudných ľudí, teda bytosti dosť ľudskej na to, aby im to zhltili. Ťažko si predstaviť, ako môžu žiť s takými otupenými zmyslami.

V tej chvíli sa pri stole kúsok od nás zastavila žiačka, aby niečo povedala kamarátke. Pohodila pieskovožltými krátkymi vlasmi a prehrabla si ich prstami. Kúrenie privialo jej vôňu až k nám. Už som si zvykol, čo so mnou robia ľudské vône: bolestivo mi vyschne v hrdle, túžobne mi stisne žalúdok, automaticky sa mi napnú svaly a do úst sa mi nahrnie jed.

To všetko je normálne a zvyčajne to ľahko ignorujem. Len teraz to bolo ťažšie, pretože moje reakcie znásobilo napojenie na Jaspera.

Jasper sa dával uniesť fantáziou. Predstavoval si, ako sa zdvihne zo stoličky vedľa Alice a postaví sa k tej dievčine. Ako sa k nej skloní, akoby jej chcel niečo pošepkať do uška, a priloží jej pery na krivku krku. Ako na perách ucíti jej tep pod tenkou bariérou pokožky...

Kopol som mu do stoličky.

Rozhorčene na mňa zarezal, ale vzápätí sklopil zrak. Počul som, ako sa mu v hlave bije hanba so vzburou.

„Prepáč,“ zamrmlal.

Pokrčil som plecami.

„Nič by si neurobil,“ šepala mu Alice, aby sa necítil tak trápne. „Videla by som to.“

Nezamračil som sa, aby som neprezradil, že klame. S Alice musíme držať spolu. Ťažko byť čudní medzi čudákmi. Navzájom sme si chránili svoje tajomstvá.

„Trochu pomáha, keď ich berieš ako ľudí,“ pokračovala tenkým melodickým hlasom prirýchlo pre ľudské uši, aj keby niekto pristúpil tak blízko, že by nás počul. „Volá sa Whitney. Má malú sestričku, ktorú zbožňuje. Jej mama pozvala Esme na záhradnú slávnosť, pamätáš?“

„Viem, kto to je,“ odsekol Jasper. Otočil sa a zadíval sa do jedného malého okna, aké boli v pravidelných odstupoch po celej dlhej jedálni. Svojím tónom ukončil rozhovor.

Dnes večer bude musieť ísť na lov. Absurdné takto riskovať, skú-

šať jeho silu, posilňovať odolnosť. Jasper by mal prijať svoje limity a fungovať v rámci nich.

Alice si vzdychla, vstala, zobrala svoju tácku s jedlom – či skôr s rekvizitami – a nechala ho na pokoji. Vedela, kedy má dosť jej povzbudzovania. Hoci Rosalie a Emmett sa so svojím vzťahom viac predvádzajú, práve Alice a Jasper dokonale poznajú, čo ten druhý potrebuje. Akoby aj oni vedeli čítať myšlienky, ale iba sebe navzájom.

Edward.

Bol to reflex. Otočil som sa za zvukom svojho mena, hoci ma nikto nevolal, iba si ho pomyslel.

Na zlomok sekundy som sa zahľadil do veľkých čokoládových ľudských očí v bledej srdcovitej tvári. Poznal som tú tvár, hoci som ju až doteraz naozaj nevidel. Celý deň však plnila všetky ľudské mysle. Nová žiačka Isabella Swanová. Dcéra náčelníka miestnej polície, prišla sem bývať v dôsledku novej rodinnej situácie. Bella. Opravila každého, kto ju oslovil celým menom.

Znudené som odvrátil zrak. Až o sekundu som si uvedomil, že ona na mňa nemyslela.

Jasné, že sa už namotáva na Cullenovcov, počul som pokračovanie predchádzajúcej myšlienky.

Spoznal som ten „hlas“.

Jessica Stanleyová, už dlhšie ma neotravovala svojím vnútorným táraním. Ako sa mi uľavilo, keď sa preniesla cez tú nemiestnu posadnutosť. Pred jej nepretržitými smiešnymi fantáziami sa takmer nedalo utiecť. Tak veľmi som túžil vysvetliť jej, čo presne by sa stalo, keby sa moje pery a zuby dostali tesne k nej. Tým by som umlčal tie protívne predstavy. Pri pomyslení na jej reakciu som sa skoro pousmial.

Ale je jej to prád platné, dumala ďalej Jessica. *Veď ani nie je pekná. Nechápeš, čo na ňu Eric toľko čumí... alebo Mike.*

Pri tom druhom mene sa v duchu mykla. Jej nová mánia, všeobecne obľúbený Mike Newton, si ju absolútne nevšímal. Očividne si však všimol tú novú. Ďalšie decko, čo sa naťahuje za novou hračkou. Jessicine úvahy preto vyznievali trochu protivne, keď jej vy-

svetlovala, čo sa o našej rodine hovorí, hoci navonok bola k novej žiačke milá. Takže sa tá nová na nás pýtala.

Ale aj na mňa sa dnes všetci pozerajú, vravela si Jessica samolúbo. No nie je to šťastie, že má Bella so mnou dva predmety? Mike sa ma určite bude chcieť opýtať, aká...

Snažil som sa zablokovať jej bezduché táraniny, skôr ako sa z tých banalít a malicherností načisto zbláznim.

„Jessica Stanleyová vykladá tej novej Swanovej o Cullenovcoch,“ zamrmlal som Emmettovi na rozptýlenie.

Potichu sa zasmial. *Dúfam, že riadne prehádza,* pomyslel si.

„Vcelku nuda. Sotva nejaký náznak škandálu. Ani štipka hrôzy. Som mierne sklamaný.“

A čo tá nová? Tiež ju tie klebety sklamali?

Sústredil som sa, čo si tá nová, tá Bella, myslí o Jessiciných rečiach. Čo videla, keď sa pozrela na čudnú, kriedovobielu rodinu, ktorej sa všetci vyhýbajú?

Zistiť jej reakciu bola moja zodpovednosť. Mám úlohu akéhosi strážcu našej rodiny. Chránim nás. Keby nás niekto začal podozrievať, varujem ostatných a môžeme včas zdúchnuť. Občas k tomu dôjde: nejaký človek s bujnou fantáziou v nás uvidí postavy z knihy alebo filmu. Zvyčajne netrafí, ale radšej sa hneď presťahujeme inam, než aby sme riskovali bližší pohľad. Zriedka, ale naozaj veľmi zriedka, ktosi uhádne. Nedáme mu šancu overiť si hypotézu. Zmizneme a zostane po nás iba strašidelná spomienka.

Ale to sa nestalo už desiatky rokov.

Nič som nepočul, hoci som sa naozaj sústredil na miesto hneď vedľa Jessickej mysle, z ktorej naďalej prúdil jej frivolný monológ. Akoby pri nej nikto nesedel. Čudné. Žeby si to dievča sadlo inam? Asi nie, veď Jessica jej stále niečo hovorí. Zdvihol som hlavu, vyviedlo ma to z rovnováhy. Ešte nikdy som nemusel takto kontrolovať svoju schopnosť, svoj „sluch“.

Znova som sa pozrel rovno do tých veľkých hnedých očí. Sedela tam, kde aj predtým, a dívala sa na nás, čo bolo zrejme prirodzené, keďže ju Jessica zasypávala miestnymi rečami o Cullenovcoch.

A prirodzené by bolo, keby nad nami aj rozmýšľala.

Lenže ja som od nej nepočul ani ň.

Zalial ju teplý, vábivý rumenec, keď sklopila zrak od rozpakov, že ju prichytili, ako si obzerá cudzieho človeka. Ešteže sa Jasper neotočil od okna. Nechcel som si ani predstaviť, čo by s jeho sebaovládáním urobil ten nevinný nával krvi.

Pocity sa jej zračili na tvári, ako keby ich tam mala napísané: prekvapenie, keď nevedomky vstrebávala rozdiely medzi svojím druhom a mojím; zvedavosť, ako počúvala Jessicino táranie; a ešte čosi... Fascinácia? Nebolo by to prvýkrát. Našej koristi sa zdáme krásni. A napokon zahanbenie.

A predsa, hoci sa jej myšlienky tak jasne odrážali v tých zvláštnych očiach – zvláštnych svojou hĺbkou –, z miesta, kde sedela, sa ku mne nieslo iba ticho. Nič, len ticho.

Zneistel som.

S niečím takým som sa jakživ nestretol. Deje sa so mnou niečo? Cítil som sa rovnako ako vždy. Znepokojený som sa započúval ešte lepšie.

Všetky hlasy, ktoré som úspešne ignoroval, mi zrazu hučali v hlave.

... bohvie, akú hudbu počúva... možno spomeniem svoje nové cédečko... dumal Mike Newton o dva stoly ďalej, zameraný výlučne na Bellu Swanovú.

Aha, ako na ňu zíza. Nestačí, že sa naňho lepia skoro všetky baby a len čakajú, že ich... Eric Yorke sa zožieral a tiež mal plnú hlavu tej novej.

... nechutné. Ako keby bola slávna či čo... Ešte aj Edward Cullen na ňu vyvaluje oči... Lauren Malloryová tak príšerne žiarlila, že by z toho mala celá ozelenieť. A Jessica, ako sa tu s ňou predvádza, so svojou novou najlepšou kamoškou. Trápne... Z myšlienok jej kvapkal jed.

... to sa jej už určite všetci opýtali. Ale chcem sa s ňou porozprávať. Čo by bolo originálnejšie? dumala Ashley Dowlingová.

*... možno bude so mnou na španielčine... dúfala June Richardso-
nová.*

... ešte mám dnes toho kopy! Matika a písomka z angliny. Dúfam,

že *mama*... Angela Weberová, tiché dievča s neobyčajne milými myšlienkami, jediná pri stole nebola posadnutá tou Bellou.

Počul som ich všetkých, počul som každú bezvýznamnú myšlienku, čo im preletela hlavou. Ale od tej novej žiačky s falošne zhovorčivými očami nič.

Samozrejme, počul som, čo povedala Jessice. Nepotrebujem čítať myšlienky, aby som zachytil jej tichý, jasný hlas na druhom konci dlhej jedálne.

„Kto je ten s červenohnedými vlasmi?“ opýtala sa a znova na mňa pozrela kútikom oka, ale rýchlo odvrátila zrak, keď si všimla, že sa na ňu dívam.

Ak som vôbec dúfal, že jej hlas ma privedie k jej myšlienkam, sklamal som sa. Ľudia zvyčajne rozmýšľajú hlasom podobným svojmu fyzickému. Ale tento tichý a plachý som nespoznal, nepatril ani jednej z tých stoviek úvah, čo prebleskovali miestnosťou, tým som si bol istý. Bol pre mňa úplne nový.

Veľa šťastia, krava! pomyslela si Jessica, skôr ako odpovedala. „To je Edward. Je chutný, to hej, ale škoda mrhať časom. Nerandí. Zjavne tu žiadna nie je preňho dosť pekná.“ Potichu odfrkla.

Otočil som hlavu, aby si nevšimla, že sa usmievam. Jessica a jej spolužiačky netušia, aké majú šťastie, že sa mi ani jedna z nich nepáči.

Za chvíľkovým humorom som pocítil čudný impulz, ktorému som celkom nerozumel. Nemal nič spoločné s Jessicinými protivnými myšlienkami, o ktorých tá nová nemala potuchy... Pocítil som čudné nutkanie vstúpiť medzi ne, uchrániť Bellu Swanovú od temných pochodov Jessicinej mysle. Aký zvláštny pocit. V snahe dešifrovať, čo ho vyvolalo, som sa ešte raz zahľadel na tú novú, ale Jessicinými očami. Očumovaním som už na seba pritiahol priveľa pozornosti.

Možno to bol iba nejaký dávno pochovaný ochranný inštinkt – silný chráni slabšieho. To dievča pôsobilo akosi zraniteľnejšie než jej noví spolužiaci. Malo takú priesvitnú pokožku, až bolo ťažko uveriť, že ho nejako chráni pred vonkajším svetom. Videl som rytmické pulzovanie krvi pod tou čistou, bledou membránou... Ale na to sa

nesmiem sústrediť. Hoci sa mi v tomto živote, ktorý som si zvolil, darilo, bol som rovnako smädný ako Jasper a načo sa takto pokúšať.

Medzi obočím sa jej vytvorila ryha, ktorú si zrejme ani neuvedomovala.

Neuveriteľne ma to frustrovalo! Jasne som videl, aké je pre ňu namáhavé sedieť tam, rozprávať sa s cudzími ľuďmi, byť stredobodom pozornosti. Vycítil som jej plachosť z toho, ako mierne hrbila krehké plecia, ako keby každú chvíľu čakala odmietnutie. No mohol som to len vidieť, vycítiť, predstavovať si. Od tej totálne nezaujímavej ľudskej dievčiny sa ku mne nieslo iba ticho. Nič som nepočul. Ale prečo?

„Ideme?“ zamrmlala Rosalie a vytrhla ma zo sústredenia.

S úľavou som odtrhol myseľ od dievčaťa. Nechcel som ďalej zlyhávať, zlyhanie bolo pre mňa nové a rozčuľovalo ma. Nemienil som sa zaujímať o jej utajené myšlienky len preto, že sa predou mnou ukrývali. Keď sa k nim raz dostanem – a ja už na niečo prídem –, ukáže sa, že sú rovnako banálne a nudné ako všetky ostatné. Škoda námahy.

„No čo, už sa nás tá nová bojí?“ opýtal sa Emmett, ktorý ešte vždy čakal, že mu odpoviem na predchádzajúcu otázku.

Pokrčil som plecami. Nezaujímalo ho to natoľko, aby zo mňa ťahal viac.

Vstali sme od stola a prešli cez jedáleň.

Emmett, Rosalie a Jasper sa tvárili, že sú maturanti. Odišli na svoje hodiny. Ja som sa hral na mladšieho. Zamieril som na hodinu biológie pre tretiakov a pripravoval som sa na nudu. Pochyboval som, že pán Banner, učiteľ sotva priemerného intelektu, by práve dnes vytiahol niečo, čím by prekvapil človeka s dvoma diplomami z medicíny.

V triede som si sadol na svoje zvyčajné miesto a hodil na lavicu knihy – ďalšie rekvizity, nebolo v nich nič, čo by som už dávno nevedel. Ja jediný som tu sedel sám. Ľudia nemajú dosť rozumu, aby vedeli, že sa ma boja, ale vrozený pud sebazáchovy ich drží odo mňa ďalej.